

РЕШЕНИЕ

№ 11277

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20221110106547 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 181, ал. 1 вр. чл. 142, ал. 1 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът Х. А. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес /АДРЕС/, чрез адв. Д. П. Л., със съдебен адрес /АДРЕС/, твърди, че на основание чл. 181, ал.1 вр. с чл. 142, ал.1, т.2 от ЗМВР в качеството си на държавен служител, заемащ длъжността Началник-отдел „Управление на собствеността“ при /ЮЛ/ за процесния период, му се полагала левовата равностойност на храната за служителите в /ЮЛ/ в размер на 4320 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. всеки месец **за периода 01.02.2019- 31.01.2022 г.**, като същите не му били изплатени. Заедно с главницата ищецът моли съдът да осъди ответника да му изплати мораторна лихва в размер на **656,94 лв. за периода 27.02.2019 - 09.02.2022 г.**, както и законна лихва от датата на подаване на исковата молба - 10.02.2022 г., до окончателното ѝ изплащане. На осн. чл.17, ал.2 от ГПК, ищецът моли съда инцидентно да се произнесе по законосъобразността и валидността на подзаконов нормативен акт, какъвто се явява Наредба № 81213-773/01.07.2015 г., в която /ЮЛ/ недопустимо е излязъл извън своята компетентност и е изключил от кръга на правоимащите левовата равностойност на храната за служителите на /ЮЛ/, държавни служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР. Твърди, че същият е поставен в неравностойно положение спрямо други служители на /ЮЛ/, заемащи същата длъжност, но по трудово правоотношение. Твърди, че за целия период, след преназначаването му по служебно правоотношение не му е предоставяна храна в натура, нито пък е изплащана нейната левова равностойност, дължима по чл.181, ал. 1 от ЗМВР. Претендира разноски по делото.

Ответникът /ЮЛ/ подава отговор на исковата молба в срока по чл. 131 от ГПК. Оспорва исковите по основание и размер. Поддържа, че след 02.02.2017 г. на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, включително на ищецът, не е изплащана левовата равностойност за храна, поради обстоятелството че на същите е определена индивидуална

основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Твърди, че нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не следва да се разглежда чрез съпоставяне с останалите норми в ЗМВР, доколкото законодателят изрично е определил статутът на служителите по чл. 143, ал. 1, т. 2 ЗМВР да е по ЗДСл, в който не се предвижда предоставянето на храна или левовата ѝ равностойност.

Оспорва частично претендираната главница, като погасена по давност, в частност претендираната от ищеца сума, дължима за периода от 01.02.2019 г. до 09.02.2019 г. в размер на 36 лв.

Оспорва по основание и размер претенцията за обезщетение за забавено плащане, вкл. върху погасената по давност част от главницата. Представя писмени доказателства. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид твърденията и възраженията на страните и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и от правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

С изменение на чл. 142, ал. 1 ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) е дефиниран статута на служителите в /ЮЛ/ като държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито права и задължения са регламентирани в ЗМВР (т. 1); държавни служители с права и задължения, уредени в ЗДСл. (т. 2), и лица, работещи по трудово правоотношение с права и задължения съобразно КТ и ЗМВР (т. 3). Съгласно § 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) за държавните служители в .., заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 до прекратяване на служебните им правоотношения. Към момента на тези законодателни изменения ищецът бил служител на /ЮЛ/, като между 01.10.1982 г. когато за пръв път постъпил на служба и 31.01.2017 г. бил назначаван и преназначаван на различни длъжности като държавен служител в /ЮЛ/ /към ГДПП/. Със Заповед на /ЮЛ/ № 8121К-1889/06.02.2017 г. /тогава П. У./ на осн.чл.9 от ЗДСл. и **§ 69 от ПЗР на ЗИДЗМВР** /обн. ДВ, бр.81, 14.10.2016 г./ е назначен за държавен служител на длъжност Началник на отдел „Управление на собствеността при Главна дирекция „...“ в /ЮЛ/, считано от 01.02.2017 г., с присъден ранг III младши. С последващи заповеди №№ 8121К-2105/08.03.2018 г. и № 8121К-8751/26.03.2019 г. са му присъдени и следващите рангове, съответно II младши и I младши.

Посочения в заповедта за назначаване на ищеца като държавен служител **§ 69, ал. 1 от ПЗР** към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 1.02.2017 г.) предвижда **служебните правоотношения на държавните служители в /ЮЛ/**, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за .. (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на .. и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, **да се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител**, считано от датата на влизане в сила на този закон. Именно, с оглед на тази законодателна промяна Министерът на вътрешните работи е издал заповед № 8121К- 1889 от 06.02.2017 г., чрез която е назначил ищеца Х. на длъжност Началник отдел "Управление на собствеността“ в ... при /ЮЛ/, с основна месечна заплата в размер на **2091 лв.**

Предвид заявените от страните твърдения и възражения, съдът с доклада по делото е посочил релевантните за спора факти и обстоятелства, като е разпределил и доказателствената тежест за тях между страните, като е указал на ищеца да установи при

условията на пълно и главно доказване, че е бил в служебно правоотношение с ответника и е полагал реално труд в процесния период 01.02.2019 г. до 31.01.2022 г.; дължимостта и размера на левовата равностойност за храна; падежа на задължението за плащане на левовата равностойност за храна и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника е възложил да докаже, че е изправна страна по съществуващото между страните служебно правоотношение, съответно да установи правоизключващите си възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, а именно че при определяне на възнаграждението на ищеца е включена и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съгласно § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР.

От приетото по делото заключение на ССЧЕ се установява, че през исковия период на ищеца Х. не е изплащана отделна сума за храна, определена в размер на 120 лв. месечно, с приетите по делото ежегодно издавани от /ЮЛ/ заповеди /Заповеди с №№ 81213-44/16.01.2018 г.; № 81213-1716/28.12.2018 г. и № 81213-1464/31.12.2019 г./. Вещото лице не може категорично да отговори на въпроса, дали при преназначаването на ищеца като държавен служител по служебно правоотношение по ЗДСл. от 06.02.2017 г., в основното трудово възнаграждение /фиксирано в размер на 2091 лв./ е била включена и сумата за храна, която до този момент е получавана като отделно перо и като необлагаема с ДОД сума. Въпреки това по делото са представени от ответника и приети като писмени доказателства фишове за работни заплати на ищеца /на л.63-66/ от които се установява разликата между получената последна брутна заплата през м.01.2017 г. /2006,72 лв./, като служител по ЗМВР и получената през м.02.2017 г., вече като служител по служебно правоотношение, регламентирано по ЗДСл. такава /от 2091 лв./. При сравнението между фишовете за м.01.2017 г. и м.02.2017 г., се установява още, че сумата от 120 лв. за храна във фиша за м.01.2017 г. е отразена във фиша за м.02.2017 г. като „лична добавка от 120 лв.“. За процесния период от 01.02.2019 г. до 31.01.2022 г. видно от приетите ФРЗ, се е изменяла единствено основната заплата и то в посока увеличение, като към края на периода същата вече е 3022 лв.

От правна страна:

Предмет на разглеждане са искове с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Спорът по делото е доколко ищецът, с оглед заемащата от него длъжност в рамките на служебното му правоотношение, има право на безплатна храна, респективно на левовата й равностойност в рамките на исковия период, като служител по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР.

Правото на служителите на /ЮЛ/ да получават храна или левовата й равностойност е регламентирано в чл. **181, ал. 1 от ЗМВР**. Съгласно чл. 181, ал. 1 от ЗМВР на служителите на /ЮЛ/ се осигурява храна или левовата й равностойност, а съгласно ал. 2 – на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло. Съгласно ал. 3, на служителите по чл. 142, ал. 1 и 3, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда, за което се полага безплатна храна, се осигурява левовата й равностойност, чийто размер се определя ежегодно със заповед на /ЮЛ/, а условията и редът за предоставянето й се определят с Наредби на /ЮЛ/ /ал. 4 и ал. 5/.

Категориите служители на /ЮЛ/ са определени в чл. 142, ал. 1 от ЗМВР /изм. ДВ, бр. 14/2015 г., в сила от 1.04.2015 г. /, както следва: т. 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. **държавни служители**; 3. лица, работещи по трудово правоотношение. В ал. 4 на чл. 142 /ред. ДВ бр. 14/2015 г., в сила от 01.04.2015 г. / е регламентирано, че статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител. На основание чл. 142, ал. 1 от ЗМВР **само статутът на служителите по т. 1 се урежда от специалния ЗМВР**. Следователно, касае се за два специални закона – ЗМВР и ЗДСл, които намират приложение по отношение

различните категории служители в рамките на системата на /ЮЛ/. Приложното поле на специалния закон /ЗДСл/ във връзка със служебното правоотношение на категорията служители в системата на /ЮЛ/ /по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР/, изключва приложението по отношение на същото правоотношение на другия специален закон /ЗМВР/. С **§ 86 от ЗИДЗМВР** /ДВ, бр. 14/2015 г. / е прието, че за държавните служители в /ЮЛ/, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР до прекратяване на служебните им правоотношения. Т. е. до прекратяване на служебните им правоотношения, категорията служители по т. 2 законодателно се приравняват по статут на държавните служители по ЗМВР. С **§ 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР** /Обн., ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 01.02.2017 г. / обаче, е предвидено, че служебните правоотношения на държавните служители в /ЮЛ/, за които се прилага ЗИДЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г. / и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на .. и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, **се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл**, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно ал. 6 на същия параграф, при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР **и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храна по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР**. Следователно, самият закон определя начина, по който се формира основната заплата на служителя по служебното правоотношение и в нея нормативно е включено, както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната. С ежегодни заповеди, издавани от /ЮЛ/, на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗМВР, какъвто е и ищецът преди преназначаването считано от 01.02.2017 г., е определена левовата равностойност на храна в размер на 120 лева месечно. Ето защо възнаграждението за прослужено време и левовата равностойност на храната не се начисляват отделно, а представляват компонент от получаваното от него основно възнаграждение. В чл. 142, ал. 4 от ЗМВР от друга страна, изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл. Едва със ЗИД на ЗМВР /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / е предприето изрично и изчерпателно изброяване на разпоредбите в ЗМВР приложими към служителите, заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 от същия закон, сред които са чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от този закон. След 01.10.2020 г. за тази група служители в /ЮЛ/, които са държавни служители по чл. 5 от ЗДСл. и извършващи дейности свързани със специфичен характер на труда и полагащи труд през нощта от 22: 00 до 6: 00ч., правото на получаване на храна или левовата ѝ равностойност **е изрично законодателно уредено**, но същите отново са неприложими към правоотношението на ищеца и трудовата му функция на началник –отдел „Управление на собствеността“.

При това положение следва да се приеме, че държавният служител, което правоотношение е регламентирано от спец. ЗДСл., няма право на отделно допълнително възнаграждение за храна извън основното си възнаграждение. Ако се приеме обратното, че ищецът като държавен служител в системата на /ЮЛ/ - чл. 142, ал. 1, т. 2 от МВР има право на храна или нейната равностойност съгласно чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, то той би бил поставен в привилегировано и по - благоприятно положение, в сравнение със служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито правоотношения не са се преобразували в служебни по силата на § 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. /, доколкото би получавал храна, респективно равностойността ѝ, веднъж като съставна част от основното му възнаграждение

и втори път, отделно като допълнително плащане.

Поради тези причини не е необходимо във фиша за работната заплата на ищеца сумите за храна да се извеждат в отделно перо и да се извеждат от облагаемия му доход, тъй като на него не му се полагат такива суми – храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. След преобразуване на правоотношението на ищецът, той може да получава единствено така установената си основна заплата по служебното правоотношение, както и допълнителните възнаграждения по чл. 67, ал. 7 ЗДСл, но не и допълнителни възнаграждения по друг закон, в частност по ЗМВР. Само за пълнота на изложеното, съдът счита, че следва да се отбележи и факта, че при преобразуването на правоотношението на ищеца от държавен служител по ЗМВР, към държавен служител, по служебно правоотношение регламентирано по ЗДСл. след 01.02.2017 г., не следва промяна в трудовата му функция, т.е. служебните задължения на ищеца, свързани с длъжността, която е изпълнявал до промяната и след това, остават непроменени, следователно завишения размер на ОТВ от 2091,00 лв. /за м.02.2017 г./, спрямо получаваното до този момент такова /от 1408,00 лв., за м.01.2017 г./, не може да се обясни и с промяна и /или увеличение на трудовите задължения по заеманата длъжност. /за справка ФРЗ на л.62 от делото/.

В заключение, според съда, в конкретния случай след като при първоначалното определяне на възнаграждението на ищеца като държавен служител по ЗДСл. е било спазено изискването на § 69, ал. 6 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР /което е видно при сравнителния анализ на общият размер на начисленията през м. януари 2017 г. преди преобразуване на правоотношението в служебно такова по ЗДСл., което заедно с храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР възлиза на сумата от 2006,72 лв. /бруто/, а след преобразуването, само основната заплата като държавен служител през м. февруари 2017 г. е определена в размер на 2091 лв., която е по – висока с почти 85 лв. от получаваната до момента/ то предявения иск се явява изцяло неоснователен.

Отделно от горното, следва да се отбележи още, че с чл. 142, ал. 4 ЗМВР изрично е предвидено, че **статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл**, както и с приложимите към тях **изчерпателно изброени разпоредби на ЗМВР - чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233.**

Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищеца същия да бъде приложен и спрямо него. Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява връщане на част от правата на тези служители отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в /ЮЛ/, като в периода от 14.10.2016 г. до 01.10.2020 г. приложими спрямо тези служители принципно са само разпоредбите на Закона за държавния служител. При това положение допълнително изплащане на равностойност за храна се дължи само при условията на чл. 181, ал. 3 ЗМВР, които обаче в случая не са твърдят и не се установяват да са налице за ищеца. В този смисъл е и част от съдебната практика, изразена в решения № 2557 от 27.09.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 5574/2022 г.; Решение № 1445 от 24.09.2021 г. на ОС - Варна по в. гр. д. № 1639/2021 г.; Решение № 260107 от 28.04.2021 г. на ОС - Добрич по в. гр. д. № 110/2021 г. и др.

Самата идея на чл. 142, ал. 1 ЗМВР е да разграничи служителите в различни категории, които да имат и съответния различен статут /права и задължения/ според това дали изпълняват специфични за министерството функции / напр. полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението – чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР / или функции, които може да са аналогични на тези в други министерства /държавни органи /чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР/ или въобще на работници и служители, наети по трудов договор /чл. 142, ал. 1, т. 3 ЗМВР /. В този смисъл, след като тези служители имат съвсем различни задължения и трудови функции по ЗМВР и други нормативни актове, то не може да се изхожда от идея за приравняване на правата им по отношение на заплата, право на храна или нейната равностойност в пари, облекло, социално осигуряване и пр.

Неоснователно се явява и искането на ищеца за прогласяване по пътя на инцидентния съдебен контрол за законосъобразност, на нищожност на чл.1 от Наредба № 81213-773/01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на /ЮЛ/, позовавайки се на общата норма на чл. 1 от ЗМВР. Чл. 1 от Наредба № 81213-773 от 01.07.2015 г за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на /ЮЛ/ не противоречи на чл. 181, ал. 1 ЗМВР, защото самата разпоредба на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР, а не ..., препраща към ЗДСл. при определяне статута на служителите от категорията на ищеца, а там не е предвидено изплащане на равностойност на сума за храна. Въпреки, че липсва изрично изключване на служителите по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР от разп. на чл.181, ал.1 от ЗМВР, самото наличие на чл. 181, ал. 2 и ал. 3 ЗМВР в настоящата им редакция е аргумент, че законодателят е имал за цел да проведе политика на детерминиране, а не на уеднаквяване и изравняване правата на различните категории служители в /ЮЛ/. Не на последно място, и на още по-силно основание, съдът счита, че след като веднъж законодателят изрично е изключил служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от уредбата по ЗМВР, чрез нарочната норма на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, то повторното им включване по отношение на право на храна/левовата равностойност на храна може да стане само с нова изрична норма, а не чрез разширително тълкуване на разпоредбата от закона, която е останала в стара редакция от 2015 г. / чл. 181, ал. 1 ЗМВР/ какъвто краен резултат се опитва да постигне ищеца, чрез искането си за инцидентния съдебен контрол.

Като краен извод, поради неоснователността на предявения главен иск, същия следва да се отхвърли, ведно с акцесорния такъв за присъждане на законна лихва за забава и с искането за присъждане на деловодни разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 235 ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Х. А. Х.**, ЕГН *****, с постоянен адрес /АДРЕС/, чрез адв. Д. П. Л., със съдебен адрес /АДРЕС/, против /ЮЛ/, с Булстат ..., адрес: гр. София, /АДРЕС/, представлявано от /ЮЛ/, искове по **чл. 181, ал. 1 вр. чл. 142, ал. 1 ЗМВР** за

заплащане на сумата от **4 320 лв.**, представляваща сбора от дължимите месечни суми, определени по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, дължими за периода от 01.02.2019 г. до 31.01.2022 г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.02.2022 г. до окончателното ѝ плащане и по **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за заплащане на сумата от **656,94 лв.**, представляваща сбора от обезщетенията за забава върху всяка от месечните главици по чл.181, ал.1 от ЗМВР, дължима за периода от 27.02.2019 до 09.02.2022 г., като **неоснователни**.

ОСЪЖДА, на осн. **чл.78, ал.3** от ГПК, **Х. А. Х.**, ЕГН *********, с постоянен адрес /АДРЕС/, чрез адв. **Д. П. Л.**, със съдебен адрес /АДРЕС/, да заплати на /ЮЛ/ с Булстат ... и адрес: гр. София, /АДРЕС/, представлявано от /ЮЛ/, направените по делото разноси в размер на **100 лв.** (сто лв.) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, чрез връчване на препис от същото, на осн. чл.7, ал.2 от ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____